

A 20–21. század rendszer-filozófiájának történetében Ervin különleges helyet foglal el. Zongoraművészként, filozófusként, rendszerelméleti gondolkodóként és jövőkutatóként vált világszerte ismertté, de életművének középpontjában mindvégig ugyanaz a kérdés állt: képes-e az emberiség felismerni saját alapvető egységét egy egyre szorosabban összekapcsolódó világban?

Ervin Budapesten született, a zene „magyarországi fővárosában”, Liszt, Bartók,

Kodály hazájában.

9 évesen adta első zenekari koncertjét a Pesti Vigadóban. 11 éves korában

Dohnányi Ernő, a Zeneakadémia akkori igazgatója felvette az Akadémia növendékei közé. A zongorista csodagyereket ez a frekvencia nevelte, érlelte 15 éves koráig, amikor is a Liszt Ferenc Zeneakadémia művész diplomájával a kezében megnyerte a Genfi Zongoraverseny nagydíját. Fél évvel ezután New Yorkban debütált. Itt indult a pályája magyar csodagyerek zongoristaként, majd jó 20 éven át járta és boldogította a világot zongorajátékával. A zene azonban nem csupán életének első hivatása volt, hanem későbbi filozófiájának is meghatározó ihletője. Időközben a zene talaján elmélkedett, például Whitehead filozófiai elméletein, valamint az általános rendszerelmélet megalkotásának fontosságán.

Korai filozófiai munkáival a rendszerelmélet egyik legismertebb képviselőjévé vált. Már akkor arra figyelmeztetett, hogy sem az élővilág, sem a társadalmak, sem a gazdaság vagy a kultúra nem érthető meg önmagában. A valóságot nem különálló elemek, hanem kölcsönhatások és összefüggések alakítják. Ez a

Carnegie Hall, 1950. október 31.

László Ervin (1932–2026)

vagy a fegyveres konfliktusokról – nem egymástól független problémák, hanem ugyanannak a rendszerszintű válságnak a különböző megnyilvánulásai. Meggyőződése szerint tartós megoldást csak akkor találhatunk, ha nem csupán intézményeinket, hanem gondolkodásmódunkat is átalakítjuk. Talán ezért találtak rá olyan sokan egymástól távoli szellemi világokból. A természettudósok a rendszerszemlélet következetes képviselőjét ismerték fel

A gondolkodó, aki az összefüggések rendjét kereste

szemlélet évtizedekkel előzte meg azt a rendszerszintű gondolkodást, amely ma már a fenntarthatóságról, a környezetvédelemlről vagy a globális kihívásokról szóló diskurzusok természetes része.

Pályamódosítása után az Amerikai Egyesült Államok számos egyetemén, többek között a Yale-en és a Princetoni Egyetemen, valamint a világ nagy egyetemein oktatott filozófiát és rendszerelméletet.

A globalizáció előrehaladtával egyre hangsúlyosabban foglalkoztatta az emberiség közös jövője. Úgy vélte, hogy korunk válságai – legyen szó a klímaváltozásról, az ökológiai egyensúly megbomlásáról, a gazdasági bizonytalanságról

benne. A filozófusok egy ritka szintézisalkotót. A spirituális keresők olyan gondolkodót láttak benne, aki harmóniát teremtett a spiritualitás és az értelem között. A környezetvédelem hívei a Föld iránt érzett felelősség egyik korai megszólaltatóját tisztelték benne. A muzikusok pedig talán azt az embert, aki valójában sohasem hagyta el a zenét – csupán más hangszeren folytatta.

A világ „megváltására” törekvő szakemberek tehát mind megtalálták őt, és ő is megtalálta őket. Így történhetett, hogy egy beszélgetés alkalmával Aurelio Peccei, a Római Klub egyik alapítója javasolta neki: „te művész vagy, te gyűjtsd össze a

művészek óriásait, akik képesek átadni az emberiség számára azt az üzenetet, hogy Föld anyánk megmentése és a Béke megteremtése a feladatunk ezen a bolygón.” 1993-ban jött el az idő, hogy Ervin vezetésével megalakulhasson a Budapest Klub. Három évvel később, 1996-ban Őszentsége a Dalai

Láma részvételével 33 szellemi óriás írta

Csiszár Nóra, Bruce Lipton, László Ervin, Jennifer K. Hills, Sági Mária, Kovács Valéria

László Ervinre emlékezünk

alá a Planetáris Tudat Kiáltványt Budapesten. Minden művészeti, vallási és filozófiai ág képviseltette magát: Özsentsége a Dalai Láma, Desmond Tutu, Vilayat Inayat Khan, Mihail Gorbacsov, Yehudi Menuhin, Arthur C. Clarke, Solti György, Maurice Béjart, Jane Goodall személyében – hogy csak néhányat említsek.

A Budapest Klub az évek múlásával az egész világra kiterjedő, nemzetközi hálózattá nőtte ki magát, ám nem egyszerűen egy nemzetközi szervezet volt, hanem sokkal inkább annak a szellemi küldetésnek a megtestesülése, amely Ervin egész életét jellemezte. A Budapest Klub tiszteletbeli tagjai valóban osztoznak abban a szellemiségben, amit a zene nyújt mindenkinek: eggyé kovácsolja szellemeinket és boldogan merít meg az emberi nembeli tulajdonságok (Lukács György) fényében. A szellemi vezető, tekintélyes filozófusok, tudósok és művészek által tanúsított tudatosság megdöbbentően hasonló. Lényeges összetevői közé tartozik az empátia, az együttérzés, az önzetlenség és a feltétel nélküli szeretet.

A nyugati világ az ilyen típusú tudattal rendelkező embereket szellemi vezetőnek, adott esetben szentnek tekinti, ahogyan az Assisi Szent Ferencsel és Teréz anyával is történt. A keleti világban a rendkívül fejlett tudattal rendelkező egyéneket bódhiszattvaként vagy felemelkedett mesterként tisztelik. Az archaikus népek körében is nagy tiszteletnek örvendenek, varázslónak, sámánnak vagy vajákosnak tekintik őket.

Életének utolsó évtizedeiben érdeklődése egyre inkább a tudat természetére és a világegyetem mélyebb rendjének kérdéseire irányult. Az Akasha-mező elméletében azt a lehetőséget kereste, hogy a modern természettudomány eredményeit és az emberiség ősi bölcséleti hagyományait egy átfogóbb világképben kapcsolja össze. Meggyőződése szerint az információ nem pusztán az emberi megismerés eszköze, hanem magának a kozmosznak is alapvető szervezőelőle lehet.

Az Akasha-mező elmélete kísérlet volt arra, hogy megtalálja azt a mélyebb összefüggést, amely az anyagot, az életet, a tuda-

tot és a világegyetemet egyetlen, koherens egésszé kapcsolja össze. Egyesek ebben korszerű kozmológiát láttak, mások merész filozófiai spekulációt. Ám Ervin számára mindenekelőtt annak a meggyőződésnek a beteljesedése volt, amely egész életét végigkísérte: hogy a valóság látszólagos széttagoltsága mögött mélyebb egység rejlik. Halljuk az ő szavaival:

Ma már „az új tudományok egyértelműen biztosítanak bennünket arról, hogy a dolgok, amiket térben és időben találhatunk, nem az anyag apró részecskéiből, hanem magas fokon rendezett, informált

evolúciójuk pedig azt mutatja, hogy az univerzum célirányos.”... „Ez nem egy véges, mechanisztikus-materiális világ, hanem egy tudat által átitatott, célirányos, teljes birodalom. Egy varázslatos világ.”

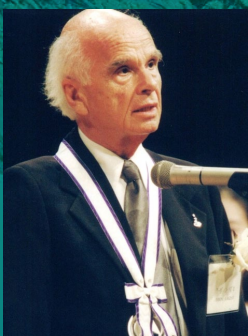
„Rezgéshalmazok vagyunk az univerzális Ákása-mezőben, a kozmosz intelligenciája által informálva. A kozmikus hárfa pengetése által létrejövő harmóniák vagyunk, egyre összetettebb dallamokká emelkedünk. Testünk harmóniája átmeneti, a tudatunké azonban potenciálisan végtelen. Végtelen tudat vagyunk, egy halandó testtel összekapcsolva.”... „A létezés végső célja, telosza az, hogy mindent integráljon, harmonizáljon és egységesítsen, ezzel egyidőben pedig mindent egységben és feltétel nélküli szeretetben egyesítsen. Ez az emberi létezés végső célja is egyben. Ezért vagyunk hát a világban.”

Hatalmas életművet hagyott maga után, de talán ennél is fontosabb örökséget: annak igényét, hogy a világot ne elszigetelt jelenségek összességéként, hanem összefüggő egységként szemléljük. Miközben korunk egyre nagyobb mértékben a specializáció felé haladt, ő mindvégig az egészre irányította figyelmét. Szintézist teremtett: a természettudományokat, a filozófiát, az ökológiát, az etikát és a spiritualitást egyetlen átfogó világképben egyesítette. Arra buzdított továbbá, hogy megértsük, a tudás ne szétválasszon bennünket, hanem közelebb vigyen egymáshoz és a minket körülvevő világhoz. Hogy az emberiség jövője végső soron azon múlik, képesek vagyunk-e felismerni azt az egységet, amelynek mindig is részei voltunk.

Nem véletlen, hogy legkedvesebb szellemi műhelye Budapest nevét viselte. A város, amely két partot köt össze, számára mindig több volt földrajzi helynévnel: jelképe volt annak a hídnak, amelyet tudomány és művészet, Kelet és Nyugat, ember és természet, tudás és bölcsesség között szeretett volna felépíteni.

Így lett a zongorista csodagyerekből „szellemi üzenetközvetítő”, akinek a szavát minden ember – minden különbségre való tekintet nélkül – megérti, és úgy érzi, hogy követni tudja és szeretné követni. A zene alapján, az Akasha-mezőben való eggyé válás és eggyé tartozás csodás élménye alapján.

Idézetek: László Ervin: A kozmosz intelligenciája, 2018, Angyali Menedék
Dr. Sági Mária ■

One World Family Symposium 2013, Stuttgart

85. születésnapján a Magyar Tudományos Akadémián

rezgések halmazából épülnek fel”...

„Minden, ami a világban keletkezik és fennmarad, az rezgések halmaza ebben a mezőben. Az emberi test vagy más, tetszőleges méretű és alakú testek az atomoktól a galaxisokig, voltaképp rezgések halmaza a kozmosz Ákása-mezőjében.”

„Az Ákása szubkvantum mezőt a tudomány különböző elnevezések alatt kutatja. Ez a részecskefizika Nagy Egyesített Elmélete, az elektrodinamika nullponti mezője, a kvantummechanika kvantum-mezője, illetve David Bohm implikált rendje.” „A tudomány határterületein formálódó elképzelés egy új látásmódot kínál. A világ egy egységes egész, amelyet egy kozmikus intelligencia informál. A benne lévő rendszerek egy meghatározott és észrevehető irányba fejlődnek, nem véletlenszerű